Anul II Nr. 24

3 Lei Exemplarul

DUMINICA 6 APRILIE 1941

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj II
Telefon 2.33.55

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 200 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 93/940

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMÂNEASCA

Ce așteaptă Țara dela Generalul Ion Antonescu: Unitatea politică

Formula politică de azi

de TOMA VLĂDESCU

Am început aici marea discuție a „Unității" românești — și toată lumea va recunoaște, cred, că nimic n'ar fi mai util, mai arzător și mai vital, pentru noi toți in ziua de azi. Tot răul nostru a fost politic, și nu ne-a lipsit intr'adevăr decât numai atât — această „Unitate" pe care „n'am vrut" s'o facem fiindcă n'am căutat-o, așa cum trebuia în condițiile și în adevărul ei.

N'am priceput cu un singur cuvânt, n'am știut, n'am vrut să știm — și atunci inutil „n'am vrut" să știm! — că această unitate, ca orice lucru omenesc, are condițiile ei proprii peste care nicio putere nu trece! Dacă nu avem cele două molecule de hidrogen și una de oxigen, in zadar vom consuma cele mai abile discursuri — formula apei tot nu vom putea s'o obținem.

Unitatea noastră, in adevărul ei, nu este nici ea mai puțin implacabilă. Nu cunoaște nici ea mai puțin aceleași intransgresibile legi ale necesității.

Când membrii unui grup social se văd furați unii de alții, atunci e sigur că unitatea lor nu mai este posibilă! Și nu va fi nimic de făcut... Chiar dacă o vom decreta prin „lege", sau o vom sancționa cu jandarmii! La fel când in sânul grupului social se constată inadmisibile uzurpări — și când, in felul ăsta, anumiți indivizi și-au atribuit mai multe „drepturi", mai multe puteri decât li se cuvine, sau decât li se acordă real. Acelaș lucru în sfârșit — și aici trebue să fim bine atenți — când nevoia de apărare și de prosperitate care face sensurile politice ale unei nații, nu se recunoaște in aceia cari o conduc sau pretind s'o conducă.

Acestea sunt condițiile unității, la fel de „necesare" ca ale formulei chimice pe care am văzut-o... In sensul că, — fără ele — „NU SE POATE"!

Dar, FARA ELE TOTUȘ, noi am vrut până astăzi să facem unitatea noastră! Le-am inlocuit in schimb cu discursuri (foarte patriotice, de altfel!), cu destul de severe ordine, (când ni s'a părut mai grav...), sau chiar cu baionete — când ni se părea că nu mai e nimic de făcut... A fost desigur ignoranța oarbă a vechei noastre lumi politice, care n'avea in niciun fel conștiința adevărului și „Necesității". — aceste minți de băcani capabile să creadă că inchizând ochii pot să evite adevărul exaltant al luminii, sau că soarele nu mai are căldură, fiindcă ei au refuzat să-l privească... Adevărul totuș rămânea acelaș! Și unitatea noastră nu s'a făcut... N'ar fi putut să se facă!

Dacă in prima situație, cel decăzut — plutocratul, acest pirat de care am vorbit — apărea exclus din nație chiar, prin faptul că violase acordurile ei de bază, de data aceasta insă când e vorba de condițiile politice ale unității, decăderea n'ar avea alt sens decât al incompatibilității de a participa la expresia unitară a nației. Cu alte cuvinte, o formulă politică poate să exprime ființa intreagă a nației, lăsând la o parte totuși un anumit individ, sau anumită categorie de indivizi — cari prin aceasta insă nu se găsesc excluși din solidaritatea și din comunitatea firească a corpului național. Acești indivizi rămân membrii ai marei familii naționale, impotriva căreia n'au comis nici un păcat, decât acela poate că n'au izbutit să se confunde, in anumit ceas cel puțin, cu adevărul și cu voințele ei legitime.

Ca să pricepem aceasta, ar fi poate să amintim adevărul Politicului după Carl Schmitt — sau mai departe de el, și de noi toți, acelaș „Politic" din pitorescul dialog platonician...

E vorba aici, dacă mai ținem minte, de acel om, singur calificat să conducă, fiindcă numai el cunoaște adevărurile cetății. Un om care poate astfel să guverneze chiar „împotriva" supușilor lui — dar atunci intocmai ca medicul care redă bolnavului sănătatea fără să-i ceară firește părerea asupra leacurilor necesare, sau chiar impotriva acestor păreri. Nu insemnează aceasta desigur că bolnavul e „scos din cauză" — el este esențialul chiar — dar insemnează numai că părerea lui nu are nici-o necesitate, dacă nu e dăunătoare chiar, in opera de adevăr care se lucrează: această vieață, această „sănătate" care se vrea.

Aceleași raporturi sunt și in ce privește „expresia unitară" a unei societăți organizate, a unei comunități omenești, a unui Stat.

Vom spune astfel, in ce ne privește, că formula politică justă este aceea care exprimă sentimentul de apărare al unei nații și organizează prosperitatea ei.

Dar atunci, anumite păreri să nu apară ele incompatibile cu această formulă? Și in anumite cazuri cel puțin, aceste incompatibilități nu se arată ele cu evidență?

Adevărurile „Unității" noastre „Formula politică"

Ce valori intr'adevăr am descifrat in realitatea unității noastre? Valori de CINSTE, in prim rând, interesând ordinea morală am zice, — dar nu am uitat să spunem că unitatea mai implică, și poate in egală măsură, valori al căror sens de data asta este politic... Vor fi ele totuș, in esențialul lor, altceva decât „Cinste"? Noi nu credem. O să vedem.

Dar acestea ar fi in orice caz elementele de care unitatea atâta de necesară a unei nații nu se poate lipsi.

Cinstea mai întâi ca expresie a acestui „acord primordial" pe care-l cunoaștem — care face condiția inițială a nației — acest joc armonios care reprezintă un schimb neincetat de proprie vieață și de servicii; in care fiecare membru al Națiunii nu va lua decât atât cât i se cuvine, și mai ales nu va lua decât în măsura in care el insuș „dă" și „se dă";

Sunt in sfârșit valorile pe care le numim „politice" dar pe care noi prevenim că până la sfârșit nu le vom putea analiza decât în aceeași idee de „cinste".

Și noi spunem că fără aceste elemente „unitatea" NU SE POATE OBȚINE, cum n'am putut analiza formula apei fără componentele ei chimice — și cum fără ouă n'am putea să facem omletă!

Cunoaștem primul viciu al acestei „Unități" — acordul inițial falsificat — dar ne rămâne să vedem CONDIȚIILE ei POLITICE de data aceasta. Și dacă aceste condiții pot să pară mai suple când le privim de departe, in adevărul lor totuș nici ele nu sunt mai puțin severe.

Fără indoială sub aspectul acesta problema pe care ne-o punem suferă o ușoară modificare, se precizează pe o treaptă mai sus, — unitatea noastră in sfârșit își cercetează alte poziții.

Nu va mai fi vorba acum de calitatea de a participa sau nu la unitatea corpului național intreg, — ci de o participare numai la EXPRESIA lui „UNITARA!" Aceasta e formula politică.

Soluții naționaliste. - Oamenii acestor soluții

In felul acesta insă discuția noastră să precizează, și incepem să avem puțin in mâini, mai sigură, cheia zilei de azi... Sunt acestea insă desigur adevăruri pe care trebuia să le știm, ca să dăm la o parte in sfârșit atât balast de inutile vorbe și de ieftine „unități" imposibile... Ele de altfel au făcut până astăzi toată discordia noastră! Toată drama pe care o vedem... Fără să știm lucrul, — „cum este" — fără să cunoaștem legile, condițiile lui, am crezut că-l putem construi cu vorbe, cu fraze, cu vânt... Și am renunțat să mai aducem, să organizăm elementele reale care ne-ar fi dat, singure, lucrul acesta. E adevărat de altfel că ar fi fost și mai greu... Ar fi însemnat sacrificii, înțelegeri, resemnări, renunțări! N'am fost totdeauna capabili de ele...

Dar noi ne găsim in real... Aici judecăm și aici privim. Atunci? Să vedem...

Unitatea politică așa dar — „formula unitară a nației" — nu e neapărat aceea care cuprinde absolut „toate" părerile: este dimpotrivă tocmai aceea care eventual exclude păreri incompatibile cu voința legitimă a acestei nații, și cu modurile desvoltării, ale prosperității ei.

Este atât de adevărat încât adeseori aceste păreri discordante — când sunt cinstite — ele însile se recunosc, se dau la o parte, așteaptă poate, sau poate renunță... Așteaptă in orice caz ziua in care și ele să fie utile, in care și ele să colaboreze la plenitudinea marei familii comune.

Cu acest adevăr atunci, cu luminile lui, să ne uităm puțin imprejur... Se vede mai bine par'că. Și tot lucrul pe care-l privim e mai clar! Vedem chiar posibilitatea unor certitudini matematice aproape in soluțiile și in formula zilei de azi.

Iată Țara aceasta atunci, tristă, dacă vreți, — așa cum este insă, fără indoială.

Dar că Țara asta, după mari dezastre, a fost nevoită să-și dea anumite soluții „naționaliste", și să ceară [illegible] ceas destul de pierdut pe oamenii acestor soluții, — lucrul nu se mai discută: se constată. Că alte posibilități nu sunt, cel puțin in ceasul acesta, — se va recunoaște poate și asta: este iarăși o evidență.

ANUMITE SOLUȚII așa dar, ANUMIȚI OAMENI... Acestea sunt adevărurile atunci, acestea sunt cărțile pe care le-avem pe masă... Cu ele jucăm! Dar jucând cu ele, să fim bine atenți... Să nu trișăm! Ar fi de altfel cu totul fără folos. Până la sfârșit s'ar vedea că anumite cărți lipsesc — după cum s'ar vedea deopotrivă că altele sunt de prisos... Și n'ar suferi in fond decât soluțiile, „jocul" — care n'ar mai ieși! Și n'ar suferi fără indoială decât Țara, — ea mai întâi și, până la urmă, firește tot ea!

Prima lecție așa dar: NU PUTEM EXCLUDE MAI INTAI PE OAMENII CARI NE-AU DAT SAU NE DAU SOLUȚIILE REALEI UNITAȚI ROMANEȘTI DE AZI — după cum pe de altă parte nici NU PUTEM INTRODUCE IN JOCUL ACESTA CARȚI CARE NU AU NECESITATE ȘI CARE NU IȘI GASESC LOCUL...

E prima atenție — mare, activă! — pe care Țara o cere azi Generalului.

Să nu se supere nimeni... Dar așa este!

Astăzi totuș ce auzim — ce auzim încă? Unii spun „liberali" și chiar țărăniști — sau chiar tineri liberali și tineri național-țărăniști... Dar îi recunoaște oare pe aceștia cineva in formula de azi? Le simte oare necesitatea?

Când zicem de pildă „exproprierea urbană", care s'a făcut in sfârșit, atunci toți pronunțăm firește numele lui A. A. Cuza și al tuturor acelora cari au crezut ca el... Al lui A. C. Cuza desigur, fiindcă de mai multe decenii el singur este patronul acestor idei, in care până acum patru ani sau cinci nimeni n'ar fi crezut — dar care astăzi se infăptuesc, recunoscându-se in insăși „tradiția" Țării!

Ar revendica insă, ar revendica oare acelaș adevăr un liberal sau un țărănist? Și atunci dacă A. C. Cuza e NECESAR, și dacă e NECESARA tânăra lui generație — să putem spune oare acelaș lucru despre „liberali", despre țărăniști? Aceia chiar cari au luptat impotriva adevărurilor de azi — sau cari nici astăzi nu cred in ele?

Noi ca totdeauna nu facem „politică" aici. Și nu facem desigur nici „sectarism"... Facem Logică numai!

Și Generalul de altfel a făcut-o el insuș intâi, când a afirmat că va fonda totul „pe credința naționalistă". Fiindcă acesta este adevărul de azi!

Aceeași idee de cinste

Sunt totuș destul de grave întrebări care se pot ridica, pe care noi le auzim firește și nu le vom da uitării. Nu ar fi oare printre democrați chiar, atâți oameni totuș cinstiți cari în alte imprejurări ar putea fi discutați desigur, dar în niciun caz ignorați? Sau să putem refuza noi o participare politică d-lui Iuliu Maniu de pildă, care a dat pentru toată vieața noastră publică de azi o răsunătoare dovadă de admirabilă rezistență morală?

Cine s'ar gândi s'o spună, și ce condei onest și-ar îngădui s'o afirme! Acești oameni însă, dacă privim bine, vin tocmai să întărească tezele noastre de aici. Ei sunt așa cum am spus, aceste „OPINII DISCORDANTE" care în atmosfera de azi singure se dau la o parte, și lasă astfel adevărul unic al nației în desvoltarea liberă a momentului actual. Tocmai **fiindcă sunt sinceri** așa dar, cu ideile lor, acești democrați cinstiți își recunosc **altă misiune** astăzi — misiune pe care n'o discutăm — dar care pentru ceasul acesta nu le indică, lor mai întâi, nicio participare. Acesta e adevărul.

Și atunci, dacă pe cei cinstiți i-am văzut, cum ne apar in schimb acei democrați cari ar vrea să participe totuș și cari n'ar ezita să vină in ordinea nouă de azi?

Intrebarea ni se pare că ajunge singură să-și răspundă!

Sunt oameni „NECINSTIȚI", fără indoială! Sunt politicianii buzunarului și ai afacerilor — ai oportunității și ai „momentului" care s'ar părea că nu trebue in niciun fel să le scape!

Necinstiți mai întâi cu ideile pe care le-au profesat până ieri — dar pe care iată cât de ușor le pot părăsi! Dacă ar avea cinstea ideilor lor, atunci acești „participaționiști" și-ar recunoaște desigur și ei această misiune „altă" de care am vorbit, și s'ar exclude astfel ei inșiși dela orice amestec intr'un moment politic in care nu pot s'aducă nimic.

Dar necinstiți mai ales și cu ziua de azi căreia s'ar grăbi să-i ofere „serviciile" — fără nicio garanție totuș, nici de onestitate, nici de credință, nici de reale convingeri! Necinstiți intr'adevăr fiindcă acești indivizi și-au schimbat succesiv „ideile" lor cu toate formulele, chiar cele mai ciudate, care s'au văzut până azi!

Sunt acești „liberali" de pildă sau acești „țărăniști" cari — „liberali și democrați fiind! — s'au impăcat totuș foarte bine, s'au dat generos regimului vechi de teroare de jaf și opresiune! Nu au suportat numai, — dar au girat, au organizat chiar aceste orori! Omul drept și limpede, omul care nu mai pricepe nimic, ar putea fără indoială să-și pună o mie de intrebări — nu una...

Ce liberali erau de pildă aceia cari tocmai libertățile le sugrumau, libertățile cele mai juste! Și cum mai erau „democrații" aceia cari innăbușeau aproape până și cea mai palidă respirație, ostilă atâtor sălbatece formule la modă!

Dar noi nu mai intrebăm... Noi știm. Oamenii ăștia, acești gangsteri ai opiniei de toate colorile, nu au avut niciodată idei — nici pe ale noastre, nici pe ale democrației din care și-au ridicat otrăvitoarea lor apariție! Sunt acri saltimbanci cari au jucat pe toate sforile din vieața publică, in panica stomacului și a buzunarelor proprii, având permanent acelaș singur „IDEAL" de a cere fiecărei zile tot ce putea să dea!

Aceiași indivizi, poate sunt gata și azi... Firește!

Dar noi punem o intrebare, — și intrebarea asta am dori să se audă. Am crede de altfel că nu numai noi o punem—ea se murmu puțin pretutindeni. Și e simplu de tot!

Dacă pe adevărații democrați intr'adevăr, pe democrații cinstiți nu-i putem avea in formula politică de azi — fiindcă ei inșiși se refuză, ei inșiși au certe rațiuni, din cele mai patriotice, să nu vină — să-i acceptăm oare pe cei necinstiți atunci, ...ca să fim „intregi"! Iar „Unitatea" noastră politică să-și facă o condiție din a-și adăuga și necinstea? Să fie atunci atâta de necesar să avem și noi, cum se zice, faliții noștri? Fiindcă am văzut doar până aici — e insăși logica pe care am propus-o — că in afară de lumea națonalistă, toți ceilalți cari s'ar mai gândi să vină dovedesc, prin aceasta chiar, tocmai absența calității lor politice și morale de a participa! Pe alt plan așa dar, tocmai „necinstea" lor...

Am prevenit că până la sfârșit, la aceeași idee de cinste va trebui s'ajungem... Iată-ne desigur ajunși! Era fatal să revenim... Totul nu e decât atât...

„Convertiri" ? Râsul lui Caragiale...

Dar poate sunt mari „convertiri" pe care le trecem prea ușor cu vederea, și ni s'ar aminti poate că pe drumul Damascului s'a putut vedea deodată altă lumină...

Să-mi lăsați puțin scepticism, in fața acestor... grozăvii politice! Sunt transfigurări, de care prefer să nu mai aud! Tot la o idee de autoritate par'că — și chiar de „naționalism", dacă nu mă inșel! — s'au „convertit" deunăzi atâți „liberali" pe cari nu-i mai uităm, și chiar atâți „țărăniști" pe cari-i cercetează astăzi destul de laborios organele de justiție! Atunci... Dar mai ales, a câtea „convertire" ar fi? La „democrația" de ieri, la „Frontul Renașterii", la „Partidul Națiunii" sau la regimul de azi? Ce sinceritate, ce „linie", ce adevăr?...

Și tare mi-e teamă atunci că acești grăbiți transfigurați — de pe „atâtea" drumuri ale Damascului! — venind astăzi la noua impărtășanie, nu se gândesc deloc să caute cu adevărat sângele Mântuitorului, sângele drept al credinței, ci numai vinul el insuș, din lingura sfântă o picătură, încă un strop dacă nu se poate mai mult, dar care să le redea gustul neuitat al vastelor beții de odinioară... Și astfel vin ei să prostitueze altarele!

Convertiți... Dar atunci să nu-i vedem, în noua Biserică, intrând cu aroganța lor lacomă, cu scandalul acelorași mâini de jaf ca in vechile cluburi de ieri! Să nu-i vedem imbrâncindu-se ca in democrație, dând din coate grăbiți, să nu-i vedem inghesuindu-se ca să fie desigur „intâi" — și astăzi, tot ei! —și ca să ia aproape chiar chipurile sfinților din icoane... Din icoanele noastre de azi!

Adevăratele convertiri, dacă sunt, dacă ni se pot oferi in aceste crunte zile, ar fi să le privim atunci in intunericul dela ușe, — acolo unde se invață marile inițieri... Să le vedem așa dar fără aroganță — și mai ales fără pretenții! Ca in lacrimile și ca in umilitatea fără margini a unui sfânt Augustin...

Dar acestea unde sunt? Cine ni le-ar putea arăta! Vom vedea intr'adevăr ridicându-se numai pretenții...

In aparența lor „transfigurare" — atât de „politică" fără indoială! — oameni de lege veche, luând toate odăjdiile necesare desigur, vor fi gata să vină in Templele noui, ca in aceleași cluburi de pradă pe care le știm. Ii vom vedea indesându-se — cu o nouă evlavie! — să li se pună cât mai mult „vin" în lingura smeritei lor impărtășanii de azi... Pe buzele lor vor fi desigur toate cuvintele „generoase" și chiar cele mai largi „impăcări".

Urmare în pag. 4-a

PAGINA STUDENȚEASCĂ

Către noi înșine

Tăcerile..., misiunea noastră

In numărul trecut al gazetei noastre, d. Toma Vlădescu, așa cum numai acest inspirat și cinstit condei o poate spune, a vorbit despre plutocratul nostru obez, care din propriile trebuinți exagerate face centrul universului, neîncadrându-se în comunitatea națională, decât numai în ipostasul de primitor, fără să dea nimic. Această dispoziție de a lua și a nu da nimic e par'că un blestem ce se în tâlnește în inconștiența atâtora dintre noi, care avem așa de multe să dăm!...

Vorbim despre tineret.

O tristețe și o nemulțumire epică ne este par'că apanajul scurtului nostru buget de existență.

Frunțile ne sunt brăzdate de cute plesișe, privirile pierdute și posomorâte, iar drumurile noastre par'că nu mai ridică fermecătoarele coline ale tinereții de unde toată istoria noastră națională a privit și înfăptuit viitorul Neamului. Par'că ne-am închistat în noi, ne-am încătușat sufletul și fără să așteptăm nimic, nu dăm nimic.

Stăm par'că goniți la o margine de cer și am vrea s'o luăm razna și de sub această sfântă limită. Ne-ar spune cineva că am căzut într'o somnolență ipocrită și ascundem sub o mască de somn cele mai crude gânduri.

E o dramatică luptă în noi căreia însă încă nu i-am dat făgaș și expresie.

Tăcerile noastre ne-ar pune în desacord cu ceea ce este justificarea vieții noastre: Neamul.

Când penelul divin al lui Grigorescu zugrăvia pe o pânză nemuritoare un car cu boi ce ne purta belșugul holdei străbune, când chinuitul Eminescu, așternea geniul gândirii într'o poezie, când Coșbuc se întâlnia cu nemuritorul lui pastel sau când Goga striga fulminant durerile nației, se derulau rând pe rând fațetele spiritualității noastre naționale, distincțiile rase noastre Daco-Romane.

Aceste minunate lumini par'că nu se mai uită spre noi acum.

Pe soclul bronsurilor din piețile publice nu mai urcă nici părintele Lucaci, nici nu se profilează silueta de vifor a lui Oct. Goga.

Par'că nici cronicile bisericilor de dincolo de șanțurile durerilor noastre nu se mai înalță senine vestind pace.

Am vrea ca toate cuvintele astea și printre rândurile să fie o protestare chiar împotriva tinereții noastre însăși.

Suntem alții noi decât cei din vremile lui Horia sau Iancu, Crișan sau Tudor din Vladimir, purtăm însă aceiași urzeală a poveștei noastre de început și suntem sub legea aceleași istorii.

Dintr'atâtea dureri ce ne vin înăbușite, și din morămintele ce ne privesc înstrăinate să ne descifrăm misiunea.

Și ideologiile pier odată cu epocile și nu prin odată cu epocile și nu ele trăiesc națiile în veșnicie ci prin strânsa veri-gă a generațiilor, a viilor și-a morților.

E necesar totuși ca prin discuție să ajungem la lumină.

Să ancorăm în neam odată cu o rugăciune..., aprigi, senini, luminați de imperativele momentului pe care-l străbatem.

Frate pribeag ce-ți duci nădejdiile și tristețile pe potecile atâtor visuri sublime, încărcat de poveri și neajunsuri, fii solul misiunii noastre! Șoptește fratelui durerea brazdei tale furate, fii permanența unui imperativ mare cât tot cerul României Mari de mâine.

Noi de iznoavă avem de bătut parii rupți de furtună, pe temeliile vechi.

E justificarea pribegiei tale. **Unire în jurul unui om care nu e conducător de stat ci robul nostru al tuturora.**

D. CAZACU

O expresie des întrebuințată și rar sau fals conturată :

„Criza tineretului"

Spuneam din primul ceas al apariției noastre, în coloanele acestui viguros săptămânal de cultură și politică românească al d-lui Toma Vlădescu, în toată sinceritatea și buna noastră credință, că înțelegem, într'o vreme când multora li se pare că tinerețea nu mai reprezintă o certitudine pentru viitor, să ne spunem gândurile și intențiunile noastre în ce privește viitorul nostru și al Țării, făcând astfel să înceteze o discuție penibilă.

Am vrut să atragem atenția, cu tot respectul necesar, unora dintre cei cari se grăbiau să nu piardă rândul la discuție că graba lor e nejustificată și chiar condamnabilă și altora că le-a încetat de mult mandatul conștiinței curate, pentru a mai putea planta flori de primăvară în sufletul tineretului.

Drept răspuns la modestele noastre gânduri ni s'a opus această faimoasă „criză a tineretului"...

Dar eu vă întreb ,dece să fie domnilor?

Că vremurile sunt neobișnuit de grele, atât de apăsătoare încât chiar aripele tineretului, greu se pot scutura de plumbul, pe care odinioară „grija" domnilor cu „criză" nu obosia să-l presare, nimeni nu o contestă. Ar fi absurd să se nege, banal și enervant să se repete,

Dar nu de aceeași părere sunt atâția setoși de autoritate... și competență.

Și-i dau zor mereu cu criza. Asta cu atât mai mult cu cât unul din cotidianele de mare tiraj s'a și grăbit să se facă depozitar de... „crize"...

Există „criza tineretului"? Atunci ce-i asta domnilor? Există criză, în momentul când tineretul îndreptându-se spre idealul lui de cultură și luptă națională încearcă să reverse iarăși potopul său de energie curată și izvorâtoare de apă lină și tămăduitoare pentru pământul uscat de durere al Țării?

Mie unul aceste cuvinte „criza tineretului", de care vorbiți adesea, dar nu lămuriți și nu conturați nimic în jurul lor, îmi dă o certitudine îngrijorătoare, cel puțin până acum, anume, că ele se manifestă prin aceea că produc „crize" tineretului...

Dacă vreți neapărat să aibă și tineretul o „criză" atunci liniștiți-vă domnilor cu „criza tineretului" căci are ceva ce s'ar putea chema „criză", are o dorință fierbinte de a nu mai lăsa demagogia și improvizații ei, care se congestionează atât de ușor pentru „binele" Țării, sub orice flamură, să se plimbe în voie în conștiința lui și aceea de a hotărî odată pentru totdeauna un sens unic al tuturor conștiințelor românești, al cărui indicator să arate mereu Țara. Asta-i criza tineretului!..."

Tineretul acesta e oricând bucuros să fie alături de oricine caută să-i dea lumină spre a găsi sensul dorit de el. Iar dacă nu e mulțumit de modul în care unii îi văd „criza" este că el nu uită niciodată cuvântul psalmistului:

„Celui fără prihană îi răsare în care unii îi văd „criza" este milostiv, îndurător și drept.

Cel rău se mânie, scrâșnește din dinți și se topește, când vede lucrul acesta".

Ori mulți din domnii cu „criza" sunt mânioși...

Îi așteptăm să se îmblânzească...

AUREL A. SAVU

Omagiu lui Octavian Goga

Conferința rostită cu prilejul împlinirii a 60 de ani dela nașterea lui Octavian Goga

In aula mare a facultății de drept din București, în prezența d-nei Veturia Goga, a d-lui director Al. Oteteleșanu cu întreg corpul profesoral a unui impunător număr de studenți precum și a unei numeroase asistențe printre care se aflau d-nii George Cuza, Toma Vlădescu, arh. Manteanu-Tunari, d-na Firănescu, Stan Ghițescu și arh. I. O. Enescu, d. MIRCEA RUȘAVAȚ, a rostit în numele studenților români creștini conferința pe care o redăm mai jos:

Aniversarea a 60 ani dela nașterea lui Octavian Goga când neamul *românesc urcă din nou Golgota pătimirii și primește în carnea trupului său sfârtecat cuiele răstignirii capătă o deosebită, o emoționantă semnificație.*

Prin această comemorare nația întreagă înfiorată de vitregia destinului său rostește parcă prin glasul lui Octavian Goga.
cântarea pătimirii noastre.

Avem un vis neîmplinit
Copil al suferinței
De jalea lui ne-au răposat.
Și moșii și părinții.

Sunt 60 ani de când la poalele Cindrelului din Rășinari, în casa părintelui Iosif se năștea copilul cu ochi albaștri întorși spre țară și pumnii strânși. Era copilul părintelui Iosif dar era întruparea suferinței, întregului Ardeal. Era anul 1881, anul de puternică protestare împotriva împilatorilor an ce avea să urmeze în curând răsunătorul proces al Memorandului în care Dr Rațiu alături de V. Lucaci, Mihali și alții, rostește categoric că drepturile unei nații nu se discută ci se afirmă. Octavian Goga prinde pe antenele sensibilității lui sufletește toată frământarea neamului său obidit. Încă din primii ani ai adolescență simte în conștiința sa puterea implacabilă a predestinării sale de a fi purtătorul de cuvânt al durerilor Ardealului. Strunele sale prind a cânta cu fulgere și lacrimi cântarea pătimirii noastre. Tinerețea nu-i mai aparține căci ea este a neamului și a durerilor lui.

Alungă patimile mele
Pe veci strigarea lor o frânge
Și de durerea altei inimi.
Învață-mă stăpâne a plânge

Întreg Ardealul freamătă, suferă și se pronunță prin strunele profetului dela Rășinari.

Mândrul și epopeicul peisaj Daco-Roman al Ardealului se împărtășește integral prin accente emoționante în poezia lui Octavian Goga.

Plânge întreg Ardealul pe coardele înfiorate de atâta durere.!

Plânge „fata și feciorul" plâng nevestele sporind pe fus fuiorul plâng preoții în ecteniile lor către Dumnezeu, plânge cerul, înourat, hora-i mai domoală, plâng cântecele noastre în ochii tuturor, plânge dascălița, suspină viorile lăutarilor cu starostele lor Lae Chioru, plâng rândunelele a căror rouă e lacrimile noastre. Jale duce Mureșul, și tustrele Crișuri, plânge, doina plâng toate... I-atâta jale'n casă.

Dar peste crestele atâtor suferin-
Începând cu anul 1902 departe de

te, la orizont, poetul iluminat, profetul transfigurat descifrează plinirea dreaptă a noastră.

Din casa voastră, unde'n umbră
Plâng doinele și râde hora
Va străluci odată vremii
Norocul nostru-al tuturora.

Înfricoșatul vifor al vremilor răsbunătoare se arăta, crește uraganic, sparge pravila veche a nedreptății, izbucnește'n vuet apocaliptic. Robii lui Dumnezeu și ai Cezaro-Crăescului scaun pornesc să lupte pentru dreptate convinși de adevărul evanghelic, că cine luptă pentru dreptate, luptă pentru Dumnezeu.

Olt, departe de rugăciunile părintelui Iosif, la Budapesta departe de plânsul de pe Ciaslov al mamei sale Aurelia, în mijlocul unei vaste șurubării angajate la desnaționalizarea studenților români veniți să studieze, subt zidurile reci și sure ale universității, ale lui Alma Mater dela Budapesta, patru ani de zile s'a plimbat revolta lui Octavian Goga. Cu ce melancolie cu ce negrăite accente de emoție rostea Octavian Goga, uitându-se înapoi către volbura anilor de studii cu toată gama palpitantă a tinereții lor cuvintele:

Și eu am fost în Arcadia băeți și cel face regret e că au trecut mulți ani de atunci."

La Budapesta cu cei 300 de studenți români, smulși din umbra satelor Ardelenești, se țese o poveste umilă amară...

In fruntea lor și alături de Ghenadi Tăslăuanu și alții Octavian Goga scoate revista „Luceafărul" în ale cărui pagini avea să capete întrupare, impresionant și strălucitor cele mai patetice și mai emoționante poezii ale lui Octavian Goga.

Când la București în fața Teatrului Național studențimea română creștină manifesta pentru prerogativele limbii noastre naționale în acea memorabilă zi de 13 Decemvrie 1906 la Budapesta Octavian Goga străpunge în accente cutremurătoare conștiința răstignită a neamului românesc.

In 1911 este închis la Seghedin din ordinul Cezaro-Crăescului seanu Drepturile Românilor sunt în marș! Catapetezmele tronului pajurii cu 2 capete trozneșc din încheeturi! Craiul Munților își poartă strigătele revoluționare peste întreaga cunună a Carpaților!

Ardealul este o tranșee, e un marș o masă revoluționată cu conștiința aprinsă după dreptatea sfântă a bunului Dumnezeu.

Ca la porunca unei baghete magice, o frenezie generală, un spasm contagios prinde în revărsările sale toată nația!

E anul 1913! Dincoace de munți răsună marșul „La Arme" al premărgătorului lui Goga, Șt. O. Iosif. Spasmul viorilor răsună de un singur cântec „Fă-i Silistră Fă-i Craiasă Gătește-le ca de mireasă!

Instinctul de conservare irumpe vulcanic, Goga trece munții! Cu el vin la frații din țară părintele Vasile Lucaci Grădișteanu și Vasile Goldiș.

Perioada neutralității este dominată de figura profetică și de prometeică suferință-națională a lui Octavian Goga.

Alături de Barbu Delavrancea Take Ionescu, Lucaci, Goga cere intrarea în acțiune și desrobirea fraților „De nu ne desrobiți rugați pe Dumnezeu să ridice munții până'n ceruri să nu mai auziți nici vaetele nici blestemele celor de aici".

Cuți durese închid versurile care consacră neînțelegerea unora.

Și printre voi îmi duc povara
Stropit de râs și de nevoi
Căci vai de cel ce-și pierde țara
Și-o cere apoi dela voi.

Goga strigă, îndeamnă, pornește uraganul.

Să nu uitați a veacurilor carte.
Veniți, Veniți Căci adevăr zic vouă
Ori veți muta hotarul mai departe
Ori veți muri cu trupul fărâmat în două

România mare făurită prin atâtea imense sacrificii purta tutelar pecetia marelui Goga.

Generalul Cantacuzino spunea odată că arsenalul a dat armatei noastre arme dar sufletul i l-a dat Goga.

Aspirațiunile se împliniseră dar înăuntru lor trebuia o nouă ordine cu o dreptiune integral naționalistă.

La România Mare se cerea „România a Românilor".

Orizontul era întunecat de un nou tip cu conjunctivită și eului eram amenințați să devenim o Caleftunie a Europei, un canaan peste osemintele lui Ștefan cel Sfânt.

Granițele sunt trecute clandestin de un soi de oameni a căror urmă o găsim înapoi cu veacuri „La râul Vavilonului"!

Alături de . C. Cuza patriarhul naționalismului, Octavian Goga strigă: Vămile, vămile să luăm aminte!
vărată revoluție, un prag de eră

Guvernarea din 1938 este o adenouă. Forțele iudaismului nu-l pot crute și cabinetul istoric condus de Octavian Goga se prăvălește.

Revoluția nu mai putea fi totuși oprită: câtă dreptate avea Octavian Goga când spunea că „la capitolul demnității naționale am întors o pagină pe care nimeni nu va îndrăsni să o dea înapoi"

Goga este amărât de ticăloșia oamenilor. „Moartea îi cântă la fereastră cu o necernicie'n surdină și într'o frumoasă zi de primăvară aripile vulturului se frâng la Ciucea. Îl plânge scumpa sa soție și poate spunându-i doar inima de tragicul deznodământ, îl plânge pe ceaslov acolo la Rășinarii copilăriei, mama sa Aurelia. Te inundă lacrămile când citești versurile de o viziune cu ade ărat profetică

De-oi muri la primăvară
Să mă plângeți tu și mama
Amândouă să mă plângeți
Și să vă cerniți năframa!

Goga a murit și ca o tragică semnificație și hotarele s'au prăvălit. Cântărețul, magul reîntregirii se ducea pentru totdeauna, iar catapetesmele țării se cutremurau din temelii

Astăzi iarăși avem un vis neîmplinit, iarăși suspină Ardealul așteaptă „o dreaptă sărbătoare". Octavian Goga devine fulgerul implacabil, protectorul destinului românesc vitregit.

Umbra lui Octavian Goga tronează peste conștiința îndoliată a românimei iar luminile pedagogiei sale se proectează răscolitor peste sufletul tineretului. Așteptăm cu încredere ziua de mâine, Generalul Antonescu este executorul testamentar al marelui Octavian Goga, este instrument providențial și implacabil prin care catechismul lui Octavian Goga: România Mare și România a Românilor va ajunge la cea mai răsunătoare biruință.

Scrisoare către studenții ieșeni

Vă scriu rândurile acestea cu o adâncă emoție, cu sentimentul pelerinului creștin care merge spre locurile de viață și de pătimire ale Mântuitorului Iisus...

Am socotit totdeauna Iașul, oraș de fermentare și de radiațiune a naționalismului românesc, cetatea sacră a conștiinței naționale.

E orașul predestinat parcă să poarte mai departe, prin atâtea vicisitudini și peste atâtea obstacole fanionul tradiției, stindardul poruncilor istoriei, este sortit parcă să poarte spre zările senine ale viitorului steaua destinului românesc.

Intr'un cuvânt am putea spune că este vadul eternității românești în tot ce are ea mai strălucit și mai autentic.

Nu le-am văzut niciodată decât în vis, în istorie, în oamenii care-l poartă în suflet, în priviri în vorbă și'n scris! Îl cunosc deci atât de bine, îl descifrez în lupta și crezul meu național care-i poartă blazonul nobil, care-i rezumă și-i deapănă pe suveica frământată a conștiinții tot șirul de voevozi, de domnițe, de martiri de ierarhi și luptători...

Îi îmbrățișez peisagiul cu armele și armoniile sale patriarhale, îi aud alternanțele de iureș și de suspin, simt cum crește și bate în inima mea toate dorurile și avânturile lui.

Iar trâmbele de azur și melancolie ale poeziei desprinse tainic pe atâtea coarde de cântare heruvimică cine le-ar putea țese în cuvânt!...

Iașul sfătosului și șăgalnicului Creangă, orașul în care s'au împletit firele de romanță, de geniu și de suferință ale marelui Eminescu, catedrala dela al cărui amvon evanghelia naționalismului creștin a fost propovăduită cu o emoționantă consecvență și cu o profetică viziune de profesorul A. C. Cuza, rămâne platforma de resurecție a neamului românesc.

Deaceia noi de aici, camarazi Ieșeni, de unde se ridică atâtea stranii figuri străine la chip și la suflet, batem la porțile tinereții voastre pe care ați plămădit-o și ați încălzit-o la flacăra tradițională a naționalismului creștin și vă cerem să facem front comun, prin a cărui putere de afirmare victorioasă, să punem nouă temelie tinereții, să alcătuim instrumentul de realizare al imperativelor noastre etnice, forța implacabilă de împlinire a deziderațelor noastre istorice.

Prin noi va trebui să se frângă, să se sfarme pentru totdeauna tiparele de viață sterilă, shismatică și sectară căci prin rolul ei nefast ideia națională, resortul, coloana vertebrală ce garantează existența unui neam, a suferit o gravă și o primejdioasă eclipsă.

Prin noi va învinge adevărul elementar al ideii naționale și creștine, catehismul, preceptele organice ale naționalismului constructiv, revoluția altoită pe adevărata noastră configurație spirituală. Noi suntem pe linia lui Alecsandri, Eminescu, Conta și Dr. Paulescu prin crezul nostru se împlinește organic revoluția.

Vremea ne-a dat până acum deplină dreptate. Se merge cu pași gigantici către statul național-creștin. Mai mult doctrina profesorului A. C. Cuza devine piatră de hotar a veacului, fundamentul ideologic al nouei ere a cărui auroră luminează destinul omenirii. Este o legitimă mândrie pentru neamul românesc că l-a dat pe profesorul A. C. Cuza prin a cărui cugetare naționalismul românesc devine stegarul naționalismului universal.

Noi nu am monopolizat nici o idee după cum nu am sanctificat oameni fără idei. Noi nu am declarat nimic bun și valoros pentrucă ar fi fost al nostru ci am căutat să fie al nostru și al neamului tocmai ceiace obiectiv era bun și valoros. Nu am creiat o morală după oameni ci am supus pe oameni moralei cu conștiința că și în politică considerațiile etice își au justa lor aplicare. Nu am forțat evenimentele căci după cum spunea profesorul A. C. Cuza, „înțelepciunea timpului arată prostia oamenilor". Iar „conformismul" nostru nu a fost în realitate decât seninătatea olimpiană a oamenilor cari au conștiința nezdruncinată a triumfului final, atitudinea luptătorilor cu conștiința centrată pe puterea invincibilă a ideii. Iar dacă se pune problema tranzacțiilor, puritatea ideologică și școala caracterului cuzist constitue o hotărîre fără nici o posibilitate de atac.

Judaismul cu anexele sale ne-a putut elimina din rosturile vieții publice, ne-a putut învinge, dar nu ne-a putut dezonora, nu ne-a putut compromite, nu ne-a făcut să abdicăm. Spre deosebire de atâți pretinși eroi ai moralei cari au naufragiat deconcertant la primele izbituri ale valurilor vieții publice, noi stăm cu fruntea sus.

Avem certitudinea unei mari izbânzi care va să vină. Cuiele granițelor sfărâmate sunt înfipte adânc și neîndurător în sufletele noastre dar orizontul e senin și credința ne este nestrămutată.

In tristețele și hotărîrea de azi trăiește „înfricoșatul vifor" care va întrona Suveranitatea justiției naționale.

Suntem triști ca țara cu hotarele răstignite dar să ne gândim la tristețele Ghetimanilor, la suferințele Golgotei după care va trebui să vină marea înviere națională.

Prin crezul și lupta noastră, prin unirea și hotărîrea noastră idealul național creștin va flutura victorios, integral și în pofida tuturor adversităților!

Primiți camarazi ieșeni calgere de mână și o vibrantă saluda și frățeasca noastră strân- tare de isbândă.

MIRCEA RUȘAVAȚ

Universitatea din Perugia

institutul pedagogic cel mai frecventat de străini

PERUGIA. — Universitatea Italiană pentru Străini din Perugia și-a continuat, în ciuda războiului, activitatea aproape în acelaș ritm. Acest fapt dovedește că instituția de cultură creată, acum cinsprezece ani de către Duce, s'a afirmat în lumea culturii, și că importanța cât și temeinicia studiilor predate sub auspiciile ei au ajutat-o să înfrunte cu succes piedicile vremurilor grele de război.

Anul trecut cursurile Universității Italiene pentru Străini au fost frecventate de către 500 de studenți de 31 de naționalități diferite. Cel mai mare număr de studenți a fost înregistrat în 1938: 1182, veniți din 42 de țări.

Până la sfârșitul anului 1940 Universitatea perugină a eliberat străinilor 1100 diplome atestând că posesorul cunoaște la perfecție cu succes limba lui Dante.
e usucces limba lui Dante.

Cursurile Universității din Perugia, ținute de cei mai renumiți profesori, oameni de știință, scriitori și oameni politici italieni, încep în fiecare an la 1 Aprilie și durează până la 31 Decembrie și sunt împărțite în trei trimestre.

Intr'un cuib de „Șoimi", pe frontul greco-albanez

Grupul celor trei „Medalii de aur"

Când am intrat în biroul comandantului, colonelul Tessori tocmai telefona. Colonelul Tessori este comandantul aviației de vânătoare din Albania. In Spania el a fost comandantul renumitei escadrile „Cucaracha". De statură robustă, cu umeri puternici, cu fața arsă de soare, cu privirea hotărîtă și calm totdeauna, colonelul Tessori face impresia mai degrabă a unui încercat alpin, care și-a petrecut viața pe munți, prin viscol și zăpadă. S'a născut la Belluno și cariera militară și-a început-o ca alpin, în batalionul Antelvo. Acest lucru nu trebue să ne mire deoarece mulți alpini au devenit apoi aviatori. „Scarpenii" (așa sunt poreclii alpinii) ca și aviatorii nu poartă oare în fundul sufletului lor aceiași dragoste pentru înălțimi, aceiași pasiune pentru primejdie, aceiaș dorință de a câștiga victorii sus, tot mai sus?

Anca, o cățea de rasă [illegible] superbă, este mascota grupului. A fost transportată aci cu avionul dintr'un aeroport din Italia de Nord și la primul bombardament inamic, îngrozită a luat-o la fugă nebunește. Toată ziua a rătăcit. Seara, pe la cinci a revenit sfârșită de oboseală.

Răspunsul lui Pratelli, mai mult decât din ironie, era pornit dintr'un simțământ firesc oamenilor de acțiune, din categoria cărora grupul său a avut trei elemente strălucite: Magaldi, Gatti și Graffer, trei comandanți de escadrilă, trei „Medalii de Aur", trei nume care însuflețesc toate discuțiile îndată ce te apropii să stai de vorbă cu cineva și revin mereu chemate ca trei nume scumpe tuturor, ca trei pilde de îndrăzneală și de vitejie unică.

Magaldi „Șoim neobosit", cade obținând cele de a 34-a, a 35-a și 36-a victorie a s a

Magaldi s'a născut la Brindisi. Era un bărbat brunet, cu ochii mici ca două mărgele, cu o mustăcioară sfidătoare și un surâs viu care lăsa să se vadă două rânduri de dinți de o albeață sclipitoare. Mic de statură, era un pachet de mușchi și nervi. Avea toate caracteristicile oamenilor locului său de obârșie: temperament viu și activ, inteligență rodnică și mare spirit de inițiativă. Prefăcuse escadrila sa într'un bloc compact și nedespărțit pe care îl atrăgea după sine oridecâte ori își lua zborul. Câte aparate inamice urmărite, mitraliate sau doborâte n'a înscris Magaldi în palmaresul său! Foștii lui camarazi evaluează victimele sale la 33. Unul din ei ne povestește cum într'o zi, în cursul unei incursiuni a trei avioane „Bristol-Blenheim" asupra aeroportului, în timp ce bombele explodau la câțiva pași de avioanele înșiruite pe câmp, Magaldi cu o seninătate într'adevăr olimpică, în timp ce deplasarea aerului produsă de explozia unui obuz era gata să-i răstoarne avionul, el și-a luat zborul. La mai puțin de o mie de metri înălțime a ajuns din urmă primul „Blenheim" care, sub tirul precis al mitralierei sale, cădea în flăcări; la cota de o mie de metri a ajuns și pe cel de al doilea și în timp ce acesta se prăbușea în vrilă, Magaldi porni după cel de al treilea, al cărui pilot făcea eforturi disperate ca să evite mitraliera sigură a asului italian. „L-am ciuruit într'un hal de speriat" — a spus Magaldi — „pariez că avionul acesta nu s'a mai întors acasă". „Crezi că trebue să-l socotim pierdut?" — l-am întrebat camarazii. „Nu. Eu nu l-am văzut aprinzându-se și prăbușindu-se la pământ, dar dacă aș mai fi avut un singur glonț!..." Intr'adevăr nici un cartuș nu mai rămăsese în benzile mitralierei.

La câteva zile după această strălucită acțiune a avut loc ultima luptă.

Magaldi a decolat întovărășit de alte trei aparate pentru a face un zbor de inspecție. Își terminase misiunea și în timp ce se reîntorcea la bază, nouă aparate de tipul „Glouster" și-au făcut apariția în dreapta lui. Lupta fiind cu totul inegală ar fi putut să aterizeze cu conștiința împăcată, el însă a primit duelul. Raportul era de unul contra trei. A fost o întrecere vijelioasă și temerară, cum rar se întâmplă. Numărul, însă, a avut ultimul cuvânt. Unul dintre aviatorii italieni, sergentul Negri, a fost rănit, altul a fost nevoit să aterizeze, iar Magaldi a rămas să lupte mai departe. Dar după ce a răpus trei avioane inamice, a fost și el doborât.

Avioane germane de bombardament, în drum spre coastele Engliterei

Cum spuneam, când am intrat în biroul comandantului, colonelul Tessori telefona. Am schițat numai decât un gest de retragere, el însă mi-a făcut semn să rămân. Vorbea cu aviatorii de pe aeroportul din V... și cerurea lămuriri asupra activității desfășurate în ziua aceea. Vorba lui era hotărîtă și energică, așa cum se cere în astfel de împrejurări. Pentru a nu asculta convorbirea începui să rotesc privirea prin cameră, o cameră ai cărei pereți erau împodobiți cu numeroase hărți, tabele și diagrame. Privirea mea se opri pe una din acele diagrame, unde o mică coloană roșie depășea o alta de culoare galbenă. Dedesubtul ei era o linie albastră și mai jos o linie mică neagră.

Curios, mă apropiai în vârful picioarelor ca să o descifrez: aparate inamice doborâte 82, aparate probabil doborâte 30, aparate distruse pe pământ 22, piloți pierduți de partea noastră 10. Acesta era bilanțul activității aviației de vânătoare italiene de pe frontul Albaniei în trei luni de operațiuni, activitate desfășurată în cuprinsul a zece mii de ore de zbor.

In timp ce privirea îmi aluneca involuntar pe o altă tabelă am observat că vocea colonelului se schimbase, devenise caldă, prietenoasă, aproape părintească. Mă oprii să ascult conversația? „Ah, uitam să te întreb! S'a născut copilul lui Rovetta?... O fată? Și e tot atât de mulțumit? Îmi pare bine! Am să cobor mâine să-i felicit. La revedere..." Depuse receptorul și-mi spuse simplu: „Vrei să vii mâine și dumneata?" iar după o pauză adăugă: „Vânătorii mei sunt risipiți pe trei-patru aeroporturi. Dar deoarece simt nevoia să-i am lângă mine, în fiecare zi mă duc să vizitez câte un aerodrom.

La aieroportul din V...

Aeroportul din V..., protejat de cea mai mare bază navală italiană, este cuibul unui grup de „Falchi" („Șoimi" — așa sunt numite avioanele de vânătoare italiene) comandat de Lt. Col. Pratelli. Am găsit pe acest aeroport și escadrila celebrului căpitan Mariotti dela K..., unul din cei mai străluciți ași ai aviației italiene și o altă escadrilă venită dela A..., un aerodrom ca și K... situat în liniile avansate de pe care „Șoimii" noștri se înălțau ca să sprijine operațiile de avant gardă.

Uscățiv la trup și la față, mai degrabă negricios de cât bronzat, Lt. Col. Pratelli are o fire puțin aspră și este foarte rezervat mai ales față de străini. Nu este lucru ușor să-l întrebi despre activitatea sa și despre aceea a escadrilei sale.

„Nu avem nevoie de poeți sau de trubaduri" — a răspuns odată unui ziarist — noi ne facem aci datoria și atât".

In realitate, lui Pratelli îi este totdeauna teamă că face prea puțin. Intr'un timp, a fost vorba de deplasarea unui grup într'un sector în aparență mai activ. Sorții au căzut pe alt grup și să-l fi văzut atunci pe Pratelli văetându-se: „Dar eu fraților nu mai folosesc la nimic? Trebue să-mi pierd timpul trândăvind aici?"

Pentru el a trândăvi însemna a îndeplini într'o săptămână numai trei sau patru zboruri de escortă, vreo șase atacuri cu mitraliera, două sau trei lupte cu avioanele de vânătoare dușmane, și a înfrunta în câteva rânduri acțiunile de bombardament inamice, cu rezultatele despre care comandantul Tessori ne spunea înainte de plecare, în limbajul laconic al aviatorilor: „trei aparate din patru, patru din șase, cinci din șapte, și toate la sigur". N'a fost lucru ușor să-l facă să înțeleagă că el a fost oprit tocmai pentrucă îl știau și îl prețuiau prea mult, pentrucă grupul lui era unul dintre cele mai viteze, și pentrucă băeții lui erau niște „Falchi" în adevăratul înțeles al cuvântului.

Grupul celor trei «Medalii de Aur»

Cu multe ocoluri i-am reamintit de această mânie a să și Pratelli îmi răspunse cu aer ironic: „Da, suntem cu toți niște eroi! Nimeni dintre noi nu se teme! Ah! ba este cineva între noi căruia îi este frică: Anna..."

Văzând că nu poate răpune altfel un cuib de mitraliere se asvârle în picaj asupra lui

Când, după două luni de activitate pe frontul albanez, Tessori și Pratelli voiau să-l propună pentru medalia de Aur, Gatti nici nu a vrut să audă despre așa ceva. Susținea că „nu a făcut mare ispravă" deoarece nu a doborât încă nici un avion dușman. A luat parte la o seamă de lupte și de atacuri cu mitraliera, îndreptate asupra coloanelor inamice, dar afară de asta nimic mai de seamă, nimic care să merite răsplata, desigur, unei decorații atât de mari. Gatti a pierit în cursul unui atac împotriva pozițiilor inamice. Își luase zborul împreună cu escadrila sa pentru a nimici niște cuiburi periculoase de mitraliere antiaeriene. La dreapta lor se întindea un sătuleț, la stânga o pădurice și în aceasta coasta. Mitralierele inamice au început să tragă în el din spate. Gatti, îndârjit, luă înălțime și trecu a doua oară peste obiectivul pe care avea misiunea să-l distrugă. Dar văzând că nu va putea să-l răpună decât jertfindu-se, se asvârli în picaj asupra cuibului de mitraliere, cu care împreună a aruncat la cer un uriaș rug aprins.

După această supremă acțiune Medalia de Aur acordată post mortem lui Gatti, poate că nu a mai întâmpinat protestările de dinainte.

„Graffor când nu răzbea pe adversar altfel se năpustea cu aparatul său asupra lui"

Graffer iubea marea și era unul dintre cei mai buni alpiniști. Anii petrecuți pe munte îl apropiaseră foarte mult de natură. Nu etala un sentimentalism fățarnic, era blând, vorbea întotdeauna despre lucruri simple și își exterioriza gândurile cu gesturi repezi și scurte. Privirea sa era impresionantă: era privirea aceluia care este obișnuit să înfrunte marile înălțimi, munții, albastrul cerului și care se avântă în luptă pe viață și pe moarte. Oamenii săi îl urmau oriunde cu plăcere, atrași de surâsul lui care îi îmbărbăta și avea puterea să-i țină treji atunci când erau gata să cadă sfârșiți de oboseală, cu șalele frânte și ochii arși din pricina multelor ore de zbor. Ca pilot era înzestrat cu un al șaselea simț: acel al orientării, iar ca luptător era însuflețit de un mare spirit de jertfă. Episodul dela Turin, când s'a aruncat cu propriul său aparat asupra unui avion inamic, este încă viu în mintea tuturor. In Albania, într'o zi a atacat singur o formație de două avioane P. Z. L. pe care le-a doborât; puțin timp după aceea întâlni alte două aparate de acelaș tip a izbutit să mai doboare unul.

In ultima luptă a lui Graffer s'a aruncat vijelios împotriva unei formații întregi de „Gloster". La început apăruseră trei, apoi cinci, apoi alte grupuri de câte cinci. Camarazii priveau de jos desfășurarea luptei. Graffer izbuti să doboare pe rând patru avioane și în timp ce fugărea pe al cincilea, aparatul său este lovit. Ca o panteră rănită, Graffer se aruncă asupra adversarului care, după ce a țintit, căuta să se degajeze și se prăbușește cu el în flăcări într'o dârză îmbrățișare a morții.

PAOLO ZAPPA.

CUVÂNTAREA rostită de dl. prof GH. A. CUZA

Din partea delegației României la Concursul Internațional Antisemit de la Frankfurt pe main din 28 Martie 1941

Delegația românească, care a participat în frunte cu A. C. Cuza la congresul Institutului de Studii antisemite dela Frankfurt s'a bucurat de una din cele mai frumoase primiri din partea fruntașilor Reichului.

Inițiator unanim recunoscut al doctrinelor și luptelor antisemite, d. prof. A. C. Cuza în deosebi a făcut obiectul unor entuziaste manifestații de simpatie. In rândurile de mai jos se va citi luminoasa expunere pe care d. prof. Gh. A. Cuza a făcut-o cu acest prilej în numele delegației românești și în marile aplauze ale congresului. Este o pagină de admirabilă sinteză, a cărei însemnătate fără îndoială că nu va scăpa cititorilor noștri.

Delegația română de sub conducerea Domnului Profesor A. C. Cuza, patriarhul antisemitismului din România, mi-a făcut deosebita cinste de a exprima, în numele ei, sentimentele de admirație și dragoste pentru Germania Național-Socialistă (aplauze entuziaste).

Suntem deosebit de fericiți de a ne găsi într'un asemenea moment în inima poporului german ale cărui destine unice le făurește genialul său conducător Adolf Hitler.

Astăzi popoarele Europei știu că victoria Germaniei va fi și victoria lor; că pacea Führerului va fi clădită pe temelia dreptății și că începutul ei va însemna eliberarea popoarelor de sub dominația plutocrației iudeo-democratice.

Aici, la Frankfurt pe Main, cuibul de altă dată al Rotschilzilor, unde am asistat la o nouă mare înfăptuire național-socialistă care este întemeerea *Institutului de Studii pentru Problemele Iudaice*, cu o bibliotecă unică în lume și cu conducători demni de o asemenea vastă ctitorie, — aducem entuziasta noastră prețuire nimicitorului ei spiritual și neîntrecutului doctrinar antisemit care este Reichsleiterul Alfred Rosenberg. Și nu mai puțin, autorităților locale în frunte cu Gauleiterul Sprenger, cu Oberbürgermeisterul Staatsrat dr. Krebs și cu directorul Institutului, dr. Wilhelm Grau, care n'au cruțat nicio muncă și nici un sacrificiu pentru a da toată strălucirea și importanța cuvenită unei inițiative, am putea-o numi epocală.

Căci una din țintele victoriei național-socialiste, și poate cea mai însemnată în latura spiritualității, este emanciparea lumii ariene de sub dominația spoliatoare și otrăvitoare a iudaismului.

Noi Românii care avem trista glorie de a sta în fruntea celorlalte state în ceeace privește numărul locuitorilor jidani care ating un procent de zece la sută din populația totală a țării, trebue să ne bucuram în primul rând de realizările Excelenței Sale Alfred Rosenberg, unul din cei mai apropiați colaboratori ai Führerului.

Problema iudaismului la noi nu are adâncimi în timp. In schimb ea a cuprins în ultima vreme tot spațiul economic al României.

Originea străveche a jidanilor din România o respingem categoric. Nici o minte sănătoasă nu poate accepta afirmația îndeadreptul fantezistă și interesată făcută cândva de Adolphe Crémieux, întemeetorul și președintele *Alianței Universale Iudaice*, cum că jidanii s'ar fi aflând la noi încă din epoca romană. Diaspora nu a ajuns până în părțile răsăritene ale Europei, cel puțin în începuturile ei. Pe de altă parte, Romanii nu au purtat niciodată în bagajele lor militare pe jidani. Nu fiindcă n'ar fi vrut-o legiunile. Dar pentru simplul motiv că jidanii au fugit de toate legiunile, din toate timpurile — dar mai ales în vreme de război.

Nici măcar veacul XV nu trebue să fie luat în considerație când este vorba de pătrunderea elementului jidovesc în țările dunărene. Deși ei se aflau așezați în Galați încă din secolul XI, condițiile economice ale Principatelor Valahe de atunci, excludeau o asemenea ventualitate. E adevărat, unele documente amintesc câteva cazuri de așezări jidovești în această epocă. Dar sunt fenomene izolate, deci fără importanță. Sunt lepădăturile întâmplătoare ale traficului marelui drum comercial dintre Caffa, cetatea genoveză din Crimea și dintre Lemberg, drum care trecea prin nordul Moldovei.

Despre o infiltrație judaică propriu zisă se poate vorbi — și aceasta numai pentru nordul Moldovei — deabia către sfârșitul veacului al XVIII așa cum o menționează Neculai Iorga în comunicarea de la Academia Română din 1913, *Istoria Evreilor în țările noastre.*

Alipirea Bucovinei la Austria în 1775 marchează începutul invaziei.

Deși venită târziu cutropirea iudaică, a fost pentru noi îndeadreptul catastrofală. Masivă ei afirmare care n'a cunoscut nici un fel de împotrivire, a răpus în scurtă vreme organismul deabia înfiripat al Moldovei.

Veacul al XIX a fost epoca fertilă a acestei colonizări. Pacea de la Adrianopole din 1829 precum și domnia lui Vodă Mihai Sturza care a îngăduit așezarea jidanilor, fugiți de pe urma pogromurilor endemice din Podolia și Ucraina, — au fost două din cauzele cele mai însemnate, ale teribilei revărsări. Ea se desăvârșește în a doua jumătate a veacului când România modernă a simțit nevoia creării unei clase de mijloc, a negustorului și meseriașului de țară: când, pe de altă generația care pusese bazele României noi și care își făcuse studiile mai ales în Franța, a nesocotit cu desăvârșire această problemă capitală, lăsând în seama jidanilor scăparea clasei mijlocii, în numele principiilor libertare, democratice și francmasonice importate de pe bulevardele Parisului.

Jidanii, simțind că aici este țara făgăduinței unde curge mierea fără a exista măcar o înțepătură de albină, și-au concentrat atacurile asupra principatelor dunărene, chiar a doua zi după unirea acestora într'un singur stat.

Așa s'a întâmplat la 1866, cu ocazia votării primei noastre constituții când Adolphe Crémieux a venit personal în țară pentru a oferi finanțelor noastre grav adruncinate, un împrumut de 25 milioane de franci aur în schimbul introducerei în corpul pactului fundamental principiul că *deosebirea de confesie nu poate fi un impediment la dobândirea cetățeniei române.* Această primă tentativă de legalizare a situației jidanilor la noi, a eșuat numai datorită unei vehemente rezistențe populare care a dus la amenințarea cu moartea a parlamentarilor constituanți și la distrugerea marelui Templu din București.

In fața năvalnicei potopiri, începe să se afirme însfârșit reacțiunea elementului autohton. Cărturari de seamă — filozofi, economiști, poeți, oameni politici — fac să răsune cuvântul lor de autoritate. Rămân pentru noi neuitate numele unui Mihai Kogălniceanu, Simeon Bărnuțiu, Vasile Conta, Mihai Eminescu și A. D. Holban.

Impotriva lumii de întreinări și înstreinați se ridică însfârșit profesorul A. C. Cuza, către sfârșitul veacului trecut. Tânăr entuziast, deabia reîntors de la studiile din streinătate, el rămâne adânc îndurerat la constatarea că țara nu mai e românească. Impotriva elementului semit care acuma, la 1899, ajunsese să întreacă pe cel românesc în unele orașe moldovenești, el începe publicarea studiilor sale economice și tot odată o acțiune paralelă politică și hotărât antisemită. Ani dearândul a luptat ca profesor la Universitatea din Iași, singur sau aproape singur, având alături de el numai tineretul entuziast al universităților. In acea vreme își făurește doctrina întemeiată pe următoarea enunțare: *Problema jidovească are o origine religioasă, o actualitate economică și o soluție politică.* Astfel el definește toată vastitatea problemei spre a cărei soluționare purcedea.

In anul 1910, A. C. Cuza înființează cel dintâi partid antisemit din România denumindu-l *Național-Democrat* și având drept lozincă: *România a Românilor.* Chiar înaintea marelui război, tânărul partid trimite pe conducătorii săi în Camera Deputaților și face să răsune astfel pentru prima oară la înălțimea tribunei Parlamentului, vehemența deziderațiilor românești.

Poate că lupta întreprinsă atunci cu atâta înaltă însuflețire pentru un ideal, ar fi dat roadele mult dorite dacă Conferința de pace dela 1918 n'ar fi schimbat cu desăvârșire aspectul problemei. Prin Tratatul de la Saint-Germain, jidanii obțin însfârșit ceea ce nu putuseră dobândi la 1866 și 1878, drepturile cetățenești. Prin creditatul lor Mendel și profitând de mărirea teritoriului național al României îngăduind întemeerea *României Mari* dar cu condiția expresă a acordări lor cetățeniei coreligionarilor lor. De astădată, nu a mai fost vorba de o încetățenire izolată ci de una masivă. Ea ne aducea drept zestre toți jidanii provinciilor alipite și, pe deasupra, câteva sute de mii de refugiați din Polonia și din Rusia unde situația era încă nesigură și amenințătoare.

Cu această nouă și neașteptată ascensiune, jidanii trec de la stăpânirea economică, la cucerirea pozițiilor politice în stat.

A. C. Cuza lupta mai dârz ca oricând. In fața pericolului iminente și după tratamentul vitreg la care ne supuseseră aliații de eri pentru care vărsasem atâta sânge, A. C. Cuza, încă de la 1920 preconizează o apropiere de Germania, din considerente geo-politice și economice.

La 1923, când parlamentul improvizat de liberali discuta noua constituție cu acordarea drepturilor depline pentru jidani, constituantă din care A. C. Cuza fusese înlăturat prin nemaipomenite abuzuri electorale, — el convoacă la Iași adevăratul parlament al conștiinței românești, înființând *Liga Apărării Naționale Creștine*, sub semnul Svasticei care, de atunci și până astăzi, a rămas semnul organizației noastre politice, rezistând biruitoare prigoanele și vicisitudinilor ultimilor ani.

Bătălia ariană împotriva iudaismului a mers tot de aici înainte sporind. Timpul nu-mi îngădue să vorbesc de biruințele noastre puține nici de marile noastre jertfe, — de morții noștri, cuziști, semănați pe tot întinsul țării dar mai ales în Moldova, Basarabia și Bucovina.

Ajunge să spun că am purtat făclia conștiinței românești peste puhoiul cutropitor și că prin acțiunea noastră am scăpat de rușinea a avea miniștri jidani, așa precum eram amenințați.

După unsprezece ani de existență, Liga lui Cuza fuzionează cu Partidul Național-Agrar condus de Octavian Goga, formând o nouă organizație politică antisemită, a *Partidului Național-Creștin*. Programul prevedea pentru jidani, exproprierea rurală și urbană, eliminarea din armată, din presă și din toate funcțiile de stat, aplicarea lui *numerus clausus*, pe baza proporționalității existente, în comerț, industrie și școală.

Pe baza enunțărilor sale programatice care i-au deschis o ascensiune entuziastă și grabnică în marile masse, — Partidul Cuza-Goga a fost chemat la guvern la finele anului 1937.

Dar conspirația Cahalului mondial pândea din umbră. Guvernul nostru a fost înlăturat după 44 zile de existență sub presiunea exercitată de Anglia-Franța și Rusia, — adică de jidovimea mondială.

Dar urma lăsată de noi a rămas. Așa de pildă marele jidovești desființate nu au mai apărut. S'a luat din mâna jidanilor distribuirea articolelor de primă necesitate, ieftenind în mod simțitor traiul la sate. Jidanii au fost dați afară din funcțiile publice. Numai la ministerul muncii condus de mine unde aveam ca apropiat colaborator pe domnul doctor Dănulescu, astăzi prezent în această incintă, am înlăturat 287 medici jidani și peste o sută funcționari administrativi, adică pe toți slujbașii streini de la acel departament. Iar măsura pe care o luasem ca tinerele servitoare creștine să nu mai poată servi în casele jidovești a fost primită cu atâta indignare de factorul constituțional, încât a contribuit și ea la căderea guvernului Goga. Oricum scurta noastră guvernare a rămas neștearsă în amintirea recunoscătoare a poporului. A fost doar un început. Dar un început senin, promițător pentru viitor. A fost „o pagină întoarsă pe care nimeni nu va mai putea-o da înapoi", — așa cum a numit-o mult regretatul nostru președinte Octavian Goga. El a închis ochii la scurtă vreme după această lovitură, răpus de sălbateca prigoană după împotriva organizării a acontului acurdat de gazilor naționaliste.

Au urmat doi ani de întunerec și desnădejde, dela 1938 la 1940, când noi antisemiții lui Cuza, am refuzat sistematic orice fel de colaborare cu guvernele democratice care-au strălucit prin masacrarea și osândirea tineretului român spre marea satisfacție a Israelului.

Dar Raza speranțelor a răsărit deabea după 6 Septembrie 1940, când Generalul Antonescu întemeiază statul naționalist.

Sunt șapte luni de atunci. Deși într'un timp atât de scurt, Capul Statului a adus importante legiuiri antisemite așa precum le preconizase cu ani în urmă A. C. Cuza ca, de exemplu, exproprierea urbană, scoaterea jidanilor de la sate, interzicerea comerțului cu băuturi spirtoase etc. Iar zilele acestea va fi promulgată de către Conducător o lege care va fi desigur o surpriză dureroasă pentru jidovimea din România.

Putem însfârșit spune că ne aflăm pe pragul unei lumi noui în care creștinul va avea dreptul la o viață mai bună.

Evident mai sunt încă multe de realizat. Suntem deabia la început. Dar drumul stă deschis și neted în fața noastră. Impilările iudaismului de peste granițe a dispărut, în locul lor găsim astăzi mâna atât de generos întinsă spre noi de către marele stat național-socialist.

Cum soluția problemei jidovești stă în funcție de politic, avem dreptul să credem în succesul final al străduințelor și jertfelor noastre, continuate neîntrerupt timp de cincizeci de ani.

Cu această nădejde în suflet, dorim din adâncul simțirei noastre românești o biruință cât mai grabnică poporului german și Führerului său, vizionarul și întemeetorul lumii de mâine desrobită de sub dominația iudeo-capitalistă și francmasonică.

Trăiască Germania Lui Adolf Hitler! Trăiască România, aliata sa!

NUMARUL VIITOR AL ZIARULUI NOSTRU VA APARE DE SARBATORILE PAŞTELUI

Joi 17 Aprilie dimineaţa

Mişcarea naţionalistă Românească
la congresul inteănaţional antisemit

Problema iudaismului, a cărui deslegare părea o ridicolă utopie, ale cărui date păreau insolubile şi datorită căruia adversarii făceau o admirabilă cură de amuzament, se apropie de faza finală a rezolvirii ei definitive.

Cruciada antisemită este condusă de poporul german care are marele merit de a fi pornit efectiv şi pe plan internaţional la rezolvirea obsedantei şi spinoasei probleme a Jidovismului. Congresul ţinut zilele trecute la Frankfurt pe Main şi la care au participat numeroase naţiuni printre care şi România, concretizează constanţei, saltul civilizaţiei creştine şi ariene, de a se emancipa de plaga periculoasă a iudaismului. Congresul a fost prezidat de subtilul doctrinar al naţional-socialismului Reichsleiterul Alfred Rosenberg.

Delegaţia română a fost alcătuită din cei mai reputaţi şi ma prestigioşi militanţi ai antisemitismului având în frunte pe profesorul A. C. Cuza doctrinarul antisemitismului integral, ctitorul ştiinţific al sociologiei anti-iudaice. Alături de patriarhul antijidovismului universal A. C. Cuza, delegaţia a fost întregită prin tot ce avem mai de seamă în materie de antisemitism astăzi: George Cuza, Dr. Costache Dănulescu, Prof. I. Gh. Savin, şi I. Lupaş, alcătuesc soborul cel mai competent, tribunalul cel mai luminat în ceiace priveşte vasta şi tenebroasa ecuaţie iudaică.

D-l profesor George Cuza a făcut o strălucit dare de seamă asupra contribuţiei hotărâtoare pe care România prin Simion Barnuţ, Eminescu, Conta, Călunşanu, Dr. Paulescu şi mai ales A. C. Cuza, au adus-o în cadrul de soluţionare al problemei jidoveşti. D-l profesor A. C. Cuza a făcut la postul de Radio Frankfurt o strălucită comunicare asupra problemei jidoveşti din România şi din lumea întreagă, punând concluziile pe care le cunoaştem atât de bine şi care se pot concentra în lozinca semiseculară a lui A. C. Cuza: Eliminarea jidanilor din Europa.

Dar trebuie să menţionăm că A. C. Cuza nu a fost numai rolul de magistrală competenţă participant la discuţiile şi elucidările unui conclav antisemit. A. C. Cuza a fost în Germania mandatarul justiţiei româneşti în prerogativele ei elementare, avocatul celei mai sfinte cause a naţionalismului românesc, integritatea noastră naţională.

Cu ce pasiune, cu cât prestigiu, cu ce covârşitoare putere de convingere va fi pledat marele pedagog naţionalist causa românească!

Am citit pe feţele mandatarilor noştri întorşi zilele trecute din Germania am descifrat pe chipul de olimpică seninătate al lui A. C. Cuza, un optimism robust şi neconfortant.

Să credem că A. C. Cuza a câştigat şi de data aceasta procesul cauzei noastre naţionale.

Ar fi o sentinţă prin care s'ar rosti sacra dreptate, ar fi o hotărâre care ar consola durerile unui om ce a contribuit în cea mai largă măsură la întronarea ordinei actuale naţionale, creştine şi antisemite.

FAPTE ŞI COMENTARII

Delegaţia română la con gresul internaţional anti semit dela Frankfurt

Formula politică de azi

— urmare din pag. 1-a —

Dar e'un cuvânt unic al literaturii noastre pe care nu s'ar putea să nu-l evocăm aici. Noi am avut într'adevăr pe cel mai mare critic, pe care totuş încă nu l-am descoperit: Se cheamă I. L. Caragiale!

Şi vă amintiţi atunci acest incalculabil final al Scrisorii pierdute... Caţavencu, ireductibilul „adversar", după ce încercase să dărâme totul, fără să izbutească, — dar mai ales prins el însuş în grave dificultăţi — se prezintă entuziast şi cald la banchetul prefectului, al Zoiţichii, al lui Trahanache, „al tuturor. Se prezintă la „Unitate"!

Trahanache îl vede puţin surprins, dar cu zâmbetul lui uriaş... E un zâmbet fără egal!

— Şi aşa zi, ai? d'ai noştri stimabile? bravos! mă bucur.

Iar Caţavencu prompt — şi emoţionat desigur:

— Venerabile neică Zaharia! în împrejurări ca acestea... micile pasiuni trebue să dispară.

— Ei aici mi-ai plăcut, *răspunde din nou Trahanache:* bravos! Să trăeşti.

DAR IATA DEOPOTRIVA „UNITATEA" CARE NE-A PLACUT ŞI NOUA PANA IN ZIUA DE AZI! Ne-am dus la teatru şi am râs — dar Caragiale n'a făcut decât să ne pună în faţă o oglindă. O oglindă în care noi n'am priceput că se răsfrângeau figurile noastre chiar!

Dar dacă noi cunoaştem astăzi atâţi Caţavenci cari au certe interese ca „micile pasiuni să dispară" — ...în împrejurări ca acestea! *— Ţara asta va rămâne ca totuş acelaş imens* „Trahanache" *care nu mai moare şi care nu se mai vindecă? Iată întrebarea care se pune.*

Şi iată dece noi a trebuit să arătăm aici, — chiar în atâtea aride pagini! — că formula unei reale „Unităţi" româneşti *are rigori de un sens absolut aproape şi peste care n'ar fi posibil să treceţ. Am văzut toate situaţiile şi toate categoriile... N'ar mai fi poate decât să rezumăm totul, în trei cuvinte sau patru.*

Formula singură:
Lumea naţionalistă

Şi mai intâi — fără paradox — această *Unitate* implică dela început excluderi, care tocmai o lasă liberă şi o fac intreagă.

S'au exclus astfel în prim rând marii potentaţi ai unui capital fără titlu, şi cari primind mai mult decât aveau dreptul, au viciat astfel acordul primordial al naţiei;

Din „formula politică" se exclud — şi am văzut că singuri se dau la o parte — democraţii cinstiţi şi sinceri, aceia cari pricep că în ziua de astăzi ei au o chemare cu totul alta decât să participe;

Şi n'au mai rămas atunci, dintre democraţi, decât aceia cari ar vrea totuş „să vină" — adică aceia pe cari i-am putut vedea şi necinstiţi şi nesinceri, această haită politiciană şi mereu vagabondă, de care n'avem nevoe!

Dar atunci, cum constatările noastre au forma unui silogism, socotim că formula reală apare singură din toată această discuţie: EA ESTE ACEEA A LUMII NAŢIONALISTE EXCLUSIV, A SOLIDARITAŢII EI. Fără compromisuri şi fără tranzacţii — fără „Trahanache"!

Nu este „sectarism" aici, desigur! Cine ar îndrăzni s'o spună — şi câtă rea credinţă sau câtă ignoranţă ar trebui! Dar e singurul adevăr politic al celei mai grave conjuncturi româneşti...

Şi de aceea fără îndoială este de absolută necesitate să fim în toate felurile bine atenţi! In corul marilor rugăciuni pe care le murmură astăzi un neam strivit de durere, începe într'adevăr să se presimtă accentul strident al „neofiţilor" de ocazie şi dela răspântie, iar pe fruntea Bisericilor noastre un nour greu de păsări de pradă încearcă să-şi facă drum... Să păzim bine atunci altarele astea, care tremură de nădejdi!

Iar aceşti monştrii desigur, noi îi privim, venind... Dar vom şti să primim cum trebue antipatica lor năvală! Liniştiţi şi calmi, dar fără ezitare şi hotăriţi, noi făgăduim de aici — în Ţara cinstită a Generalului — că vom avea grije să tăiem din timp aceste ghiare care ar vrea par'că să ne sugrume din nou... Şi păsările hâde vor merge să moară, torturate de amintiri, pe gunoiul zilei de ieri!

Untatea noastră, numai aşa se va face.

Toma Vlădescu

OCTAVIAN GOGA
Şase decenii dela naşterea crainicului pătimiri noastre

Sunt oameni rezumativi, cărora urna sorţii le-a hărăzit să poarte dealungul vieţii lor blazonul nobil al despersonalizării, oameni - stindard prin a căror chemare se rostesc aspiraţii şi se conturează misiuni. Şi Octavian Goga a fost unul din cele mai impresionante exemplare ale acestei categorii. Cu drept cuvânt Brătescu-Voineşti îl numea unul din cele mai strălucite exemplare ale umanităţii. Prin opera, prin viaţa şi lupta lui Octavian Goga se mărturiseşte, se descifrează linia emoţionantă a destinului de poet pe ale cărui aripi de cugetare, pe ale cărui coarde de simţire capătă glas fragmente din marele concert al umanităţii.

Poetul se poate cânta pe sine însuşi, dar apanajul iubitorului de muze rămân indiscutabil sentimentele şi aspiraţiile colectivităţii.

Un sentiment de quasi-decenţă m'a oprit, spunea Octavian Goga, să relevez chestiunile mele de simţire intimă. Şi dacă Grigore Alexandrescu exprimase printr'o poezie abstractă şi cerebrală umanitarismul din secolul XIX-lea, Octavian Goga revelează prin încordarea maximă a unui talent excepţional durerile şi protestarea unui neam oprimat. Pe struna lui au prins să oficeze suferinţele, pătimirea milenară a Ardealului. In ultimul năvalnic şi răscolitor al poeziei sale se trâmbiţa lumii întregi frământarea, sbaterea prometică a unui popor încins cu lanţul teribil al apăsării.

Iată ce a dorit Octavian Goga a cărui conştiinţă mandatară a durerilor Ardealului se mărturiseşte aproape la fiecare pas. Prin glasul inspiraţiei sale, prin răbufnirile sale profetice se deapănă toate povestea amară a unui popor robit, se ridică cu putere de uragan protestarea acelor „copii ai suferinţei urziţi din lacrămi şi sudoare".

Ţipa pe urma mea oţelul
Simţeam cum blastămă şi plânge,
Şi ceru'mbujorat departe
Părea tivit cu foc şi sânge.

Cu toate acestea Octavian Goga crede nestrămutat în sosirea zilei celei mari a dreptei, sărbători, nu încercosite de sângele suferinţei, aurora măreaţă a isbânzilor reparatoare.

El a fost profetul care s'a desprins din eternitatea neamului românesc, magul idealului naţional care i-a cântat pătimirile şi care i-a vestit marea biruinţă. Sufletul lui sbuciumat, strigarea clocotitoare a protestărilor sale organice, viziunea integrităţii teritoriale care-l va fi transfigurat adesea, au fost zidite toate la temelia României Mari. Goga a prezidat din înălţimea profetică a inspiraţiei sale plinirea marelui nostru

iează să vadă, dincolo de crestele în ideal naţional, a determinat acţiunea hotărâtoare, a fost ctitorul principal al realizării lui. Dinamica poeziei lui Goga s'a transplantat după împlinirea idealului naţional pe terenul de aprigă luptă al naţionalismului reparator.

Sbuciumul post-belic al lui Goga nu a fost decât continuarea organică a misiunei sale. Câtă eroare fac acela cari au văzut în frământarea politică a lui Goga o abdicare dela rosturile

OCTAVIAN GOGA

sale iniţiale! Insuşi poezia lui Goga este o creaţie de dinamică, un factor estetic de luptă naţionalistă, o vulcanică şi implacabilă instrumentare pusă în slujba unui ideal politic naţional.

Revoluţia care se înfăptueşte astăzi a crescut din sbuciumul, din revolta şi crezul de o viaţă întreagă a lui Octavian Goga. Demnitatea naţională grav ofensată de valul impur al străinismului a fost semnalată şi reabilitată prin catehismul luptei lui Octavian Goga.

Dar ce tristă este uneori soarta omului! Ardealul suspină iarăşi şi Goga nu mai este printre noi! Şi totuşi îl simţim atât de aproape. Ii auzim strigarea până la cer, până la scaunul Atotputernicului şi dreptăţii lui Dumnezeu! Şi cine ştie poate acolo în lumea fără hoar, la bara justiţiei divine, în faţa tribunalului suprem, Octavian Goga suspină, oftează şi cere dreptatea neamului său!

Octavian Goga devine iarăşi trâmbiţa durerilor noastre care renasc, vestitorul înfiorat al unor vremuri ce au să vină.

Dela naşterea marelui profet se împlinesc 60 de ani! Şi deacolo de sub piatra mausoleului dela Ciucea magul, profetul, crainicul înfiorat al idealului naţional ne trimite un mesagiu de tunet, de fulger şi de foc!

„INVIEREA"

Londra, obiectivul principal al atacurilor aeriene germane, prezintă un aspect dezastruos: Iată aci, într'un cartier din centrul metropolei imperiului britanic, atacat cu bombe incendiare. Pompierii fac eforturi supraomeneşti pentru a localiza şi stinge incendiile.

O revoluţie fără vărsare de sânge

de Arhitect Mucichescu Tunari

Zilele acestea s'a produs la noi o mare revoluţie: apariţia decretului lege care hotărăşte exproprierea urbană. Pentru noi această lege înseamnează împlinirea unui vis. Pentru alţii, cari n'au participat la marea luptă antisemită va însemna o satisfacţie materială: fiecare având speranţa că va beneficia din această mare reformă. Pentru jidani însă, această măsură va avea urmările celei mai crunte revoluţii: o revoluţie care nu naşte în marele public nici un sentiment de compătimire pentrucă ea nu poartă stigmatul nici unei violentări fizice. Tocmai pentru aceasta, revoluţia înfăptuită este sobră iar consecinţele ei vor fi cât se poate de eficace.

Spuneam mai sus, că această reformă înseamnează pentru noi împlinirea unui vis. In adevăr, privind în urmă, sub uitarea anilor, găsim la începutul anului 1923, închegându-se prin stăruinţa aproape singulară a unui om, un organism politic intitulat **„Liga apărării Naţionale Creştine"**. Omul acela, trist în izolarea lui dar manifestând prin voinţa sa un optimism fără pereche, aruncă în vâlmăşagul luptelor politice de atunci un program politic „absurd". Omul despre care e vorba, îl bănuiţi: Este A. C. Cuza.

Iar programul politic este cel dat publicităţii într'o broşură intitulată: „Călăuza bunilor Români", apărută în primă ediţie în anul 1923.

Vom reedita mai jos, capitolul II, din acest program, intitulat: **Problema jidănească.**

Iată-l:

„**Art. 7.** — Pentru soluţionarea chestiunei jidoveşti **până la eliminarea complectă a elementului jidovesc din ţară,** în vederea acestei eliminări se vor lua următoarele măsuri:

a) Retragerea drepturilor politice şi înlăturarea jidanilor dela împământenire;

b) Revocarea cu efect retroactiv a legii numelui;

c) Revizuirea tuturor încetăţenirilor şi anularea celor făcute în bază de acte false;

d) Repatriarea forţată a tuturor jidanilor intraţi în ţară după 1 August 1914, deoarece în mod legal n'au putut obţine cetăţenia;

e) Impiedecarea expansiunei economice a elementului jidovesc prin:

1. Scoaterea jidanilor din comunele rurale.

2. Exproprierea pământurilor ocupate de jidani şi trecerea lor în mâinile sătenilor.

3. Anularea contractelor forestiere jidăneşti şi trecerea pădurilor în exploatarea obştilor săteşti.

4. Exproprierea terenurilor şi industriei petrolifere jidăneşti în beneficiul statului.

5. Inlăturarea jidanilor dela furniturile şi lucrările publice.

6. Scoaterea jidanilor din funcţiunile publice.

7. **Exproprierea proprietăţii urbane jidăneşti în interesul naţionalizării oraşelor.**

8. Restrângerea până la suprimare a reescontului acordat de Banca Naţională a României, băncilor jidoveşti şi trecerea acestui scont băncilor şi cooperativelor româneşti.

9. Numerus clausus, legiferarea proporţionalităţii în toate ramurile de activitate culturală şi economică.

10. Inăsprirea codului penal în ce priveşte calificarea şi pedepsirea infracţiunilor: falsul bancruta, excrocheria, mituirea contrabanda, eludarea legilor de apărare economică, falsificarea articolelor alimentare, propaganda pornografică şi anarhică şi comerţul de carne vie".

Recitind astăzi, acest fragment de program, conceput în anul 1923 de A. C. Cuza, tragem următoarele concluzii:

I. Ceea ce era „absurd" şi „ridicol" cu optsprece ani în urmă este astăzi logic şi drept. O bună parte din aliniatele capitolului de program au fost înfăptuite.

II. Exproprierea urbană pretinsă de noi în lupta crâncenă cu partidele politice de odinioară, era socotită altădată ca lipsită de constituţionalitate şi umanitate.

Astăzi, ea se înfăptuieşte fără burzuluiala constituţiei iar umanitatea este aceea pe care o reclamă suveranitatea naţională.

III. Realizările de până acum, în domeniul problemei jidoveşti sunt expresiunea luptei antisemite duse de cincizeci de ani de profesorul A. C. Cuza şi concretizată ni anul 1923, prin programul: „Ligei apărărei Naţional Creştine". O partee din acest program s'a realizat. Prin ultimul decret se înfăptueşte cea mai importantă parte a programului suscitat.

IV. Toate celelalte puncte ale programului vor trebui să fie realizate în întregime: Aceste reforme converg spree marelee deziderat al lui A. C. Cuza: ELIMINAREA TOTALA A JIDANILOR DIN ROMANIA.

Spuneam mai sus, că cel mai important capitol al reformei antisemite dela noi, îl formează: exproprierea urbană. Ne vom opri deci, atâta cât ne îngăduie spaţiul, asupra lui, rezervându-ne dreptul de a mai reveni şi altădată.

Exproprierea urbană are astăzi două aspecte: unul material şi altul moral.

Din punct de vedere material, exproprierea urbană va avea să împlinească la oraşe unele lipsuri la anumite categorii sociale cari poartă pe umerii lor sângeraţi povoara statului, fără ca ei să fi putut avea până acuma posibilitatea materială ca să-şi creieze un adăpost. Funcţionari, liber-profesionişti şi muncitori manuali vor găsi în această reformă alinarea unor suferinţe materiale nemângâiate până acuma.

Modalitatea de repartizare a acestor bunuri stăpânite până în prezent în mod obusiv de către jidani, se va face în conformitate cu regulamentul ce urmează a apărea. Ne permitem a da de pe acuma câteva sugestii.

Decretul lege, fiind o simplă enunţare a reformei n'a dat o specificaţie amănunţită a tuturor categoriilor sociale ce vor trebui să beneficieze. Aşa de exemplu, n'au fost citaţi muncitorii. Fără îndoială că ei vor forma un capitol special al acestei reforme. Din bunurile jidăneşti — fie pe cale de amenajare fie din venitul ce statul ar urma să şi-l creieze din aceste exproprieri, va trebui să se realizeze cartiere muncitoreşti speciale, unde această clasă năpăstuită şi otrăvită de toţii semănătorii de anarhie să-şi poată găsi liniştea fizică şi sufletească spre a putea privi cu fruntea descreţită spre statul naţionalist de astăzi. Pumnul acela strâns întotdeauna se va elibera din protestarea permanentă, iar braţul îmblânzit va aşeza pe pieptul ars de suferinţe, o imensă cruce, ca simbol al împăcării cu Dumnezeu. Şi atuncea va fi linişte în casa lui şi inima lui. Iar Generalul Antonescu va fi zeul lor.

Vorbeam mai sus şi despre un aspect moral al acestei reforme. Aici ar fi mai mult de spus. Ar însemna să dăm viaţă tuturor umilinţelor îndurate de naţia majoritară în faţa acestei minorităţi acaparatoare. Ar însemna deasemenea să tălmăcim aici toată amărăciunea proprietarului urban, creştin, cu zece generaţii de morţi în cimitirul din coasta satului, care a fost expropriat pentru binele obştesc, în timp ce proprietarul jidan, dela oraşe, era lăsat liber să evolueze înspre stăpânirea totală a bunurilor şi a posturilor de conducere.

Satisfacţia pe care o dă Ţării această expropriere, nu încape pe toată hârtia din lume.

Sbuciumul prin care trecem, doliul naţiei care pune urechea la suspinele hotarelor chinuite, nu ne-a îngăduit să revărsăm în stradă toată mulţumirea unui popor ce-şi reia în posesie adăposturile de unde a fost scos prin fraudă.

Poate că mai târziu când **„codrii verzi de brad"** vor fi iarăşi ai noştrii şi când **„cele trei Crişuri"** îşi vor înceta plânsul, Ţara întreagă eliberată din coşmarul de astăzi să-şi strige din răsputeri recunoştinţa ei faţă de doui oameni ce vor rămâne în suflete şi în istorie:

Cel dintâi este A. C. Cuza. El a luptat, el a suferit o jumătate de secol, purtând pe frunte coroana de spini, pregătită în taină de toate partidele politice care au guvernat în ultimii cinci zeci de ani.

Cel de al doilea e Geneeralul Antonescu. El a înfăptuit fără nici un strop de sânge, cea mai mare revoluţie a timpurilor noastre.

INVIEREA
Săptămânal de politică şi cultură românească
Director, TOMA VLADESCU
Redacţia şi Administraţia
Bucureşti
Srt. Popa Petre 42, Et. III
Telefon: 2.33.55